

NyT. Debatt:

Åsikter på denna sida representerar inte nödvändigtvis tidningens ståndpunkt.

JAN TULLBERG, veckans debattör, menar att inte ens de "godhetsivrare" mångkulturförespråkarna tror på sina egna teser. Åsikterna blir bara ett sätt att passa in i samhället och positionera sig socialt, eftersom man är rädd för att sticka ut. Foto: Nya Tider

De nutidsorienterade

OPINION: JAN TULLBERG

Inte ens mångkulturförespråkarna själva tror på sina teser. Att vara "godhetsivrare" är egentligen ett sätt att positionera sig socialt för att passa in, trots att det i praktiken skadar ens egna efterkommande och knappast hjälper någon. Dessa "nutidsorienterade" vet vad som förväntas av dem att de ska säga, men det är inte något de kan försvara, så därför undviker de alltid debatt. Det menar docent Jan Tullberg, som gör en kritisk analys av samhällsmonologen.

När konventionella svenskar skall förklara hur andra människor kan vara kritiska mot den omfattande invandringen så är en av teserna att denna grupp utgörs av ensamma, utbildade och alkoholiserade män på landsbygden. När kritikernas antal växte så fick den sociologiska basen utökas, men bilden av SD:s kärnväljare kvarstår. Det finns moderater och sossar som lockas över, men om dem hyser etablissemang hopper att de kan byta tillbaka. För dem som "känner oro" finns hopp, men inte för övertygade kritiker, de ses som förtappade själar.

Det kan vara lämpligt att också rikta intresset mot invandringens sympatisörer och det finns här ingen anledning att diplomatiskt uttrycka beundran och sympati. Bristen på insikt, ryggradslös opportunism och frånvaro av resonemang är gravrande. Okunnighet verkar dock inte räcka som förklaring, utan det krävs ett mått av mental otillräcklighet för att entusiastiskt bejaka en invasion av sitt eget land. Personliga brister kan ibland vara förklarande, men många av förespråkarna för migration är normalbegåvade och har vissa kunskaper. En stor grupp av stödjarna är relativt välutbildade kvinnor som hör till medelklassen. Många av invandringsstöd-jarna ser sig själva som humanitärt orienterade, deras preferenser styrs av emotioner och sympati med dem som utpekats som

drabbade. Könsskillnaden mellan sympatisörer till Miljöpartiet och Sverigedemokraterna illustrerar olikheten.

De konventionella medierna matar ut stora mängder migrantsnyft som för länge sedan borde ha skapat övermättnad. Men det finns ingen riktig gräns för snyftet, utan det har märkligt nog fortfarande en läsarkrets som inte får kväljningar. Det kan vara överord att kalla detta vältrande i sympati för perverst, men att säga att det inte är en analytisk eller intellektuell attityd är en underdrift.

De som försvarar massinvandringen saknar en stringent ambition och hoppar ofta runt mellan tre potentiella resonemang. Det första är påståendet att invandringen är lönsam, enligt bland andra statsministern Löfven och Reinfeldt. Det övertygar knappast någon, men kan skapa oklarhet. Nästa resonemang är demografin; den allt äldre svenska befolkningen behöver invandrarna som tar hand om oss. Men inget tyder på att det blir så, utan svenskarna får istället ta hand om invandrarna trots deras "fördelaktiga åldersprofil". Åldern är som bekant en färskvara och den dagen invandraren blir pensionär har han gjort helt otillräckliga inbetalningar till sina pensions- och sjukdomskostnader, så då får vi ett akut pensionärsproblem. Det tredje resonemanget är att hjälpa människor i

nöd. Men ansatsen till den plikten är global, människor i nöd någonstans i världen. Den kan inte reduceras till de människor i världen vilka lyckats ta sig till Sverige och vill stanna här. Det humanitära perspektivet bör rimligtvis ta hänsyn till människor i FN:s flyktingläger som behöver mat och vatten. Med den stora kostnadsskillnaden mellan hjälp här och hjälp där går det inte att motivera en gräddfil till Sverige. Bristen i Migrationsverkets omhändertagande gräddfil stöder ytterligare att ge hjälp där. Hjälpen här är inte bara dyr för skattebetalarna, utan leder till många problem också för migranterna.

Inget av de tre resonemangen håller längre än några få meningar. Men ofta avbryts debatten redan så snart den påbörjats. Invandringsförespråkarna vet med sig att deras argument är usla och sätter streck i debatten. De tyr sig istället till en mindre intellektuell metod – de känner sig "nutidsorienterade" då de följer med i konventionella media. De är läsare som är kunniga i den bemärkelsen att de kan namnge några städer i Syrien och de kan också ange ett antal journalister och kända personer som sagt eller skrivit något som passar in i den dominerande åsikten. Den nutidsorienterade personen vet vilken åsikt som är den dominerande. De som har en annan åsikt har kanske hamnat där genom att inte vara lika lyhörda?

Den nutidsorienterade har också lärt sig en hel del om värderingar och ideologi på samma sätt. Ett stort antal betydelsefulla personer har slagit fast att alla människor har lika värde. Vad detta betyder och om det är sant är filosofiska frågor som inte lockar dem till reflektion. Det viktiga är att veta att det är denna tes som gäller. Personer som inte stoppar in en sådan mening själva eller kanske smälter när någon annan uttrycker den, har kanske inte förstått den sociala dimensionen i olika åsikter? Diskussionen om invandring handlar inte om statsvetenskap, nationalekonomi eller filosofi, det är nutidsorientering.

I frågesportprogrammet Jeopardy kan man exempelvis ställa en fråga som "vilka är de tre vanligaste pålägg på pizzor?" Den handlar inte om smaksensationer eller näringsvärden utan om gängse preferenser. Frågan behöver naturligtvis inte ställas så att alla människors åsikt har lika stort inflytande. Det kan vara som vid bedömningen av en film. Var och en får ett personligt intryck av att se en film, men alla vet också vilken som är en hyllad film, och vilken som inte är det. Nutidsorienteringen är en sådan social kalibrering där den lyhörda medelklassen får sina riktmärken och med emfas kan visa att de inte bara kan koderna utan också tror på dem.

I kritiken mot invandringsentusiasterna tror jag att vi tillskriver godhetskänslor för stor betydelse. Det vädras en del godhetsargument, men jag tror att den retoriken saknar en genuin tro. Även hycklaren har en viss skam i kroppen och går man förbi tjugo tiggare per dag utan att ge så är det svårt att hävda att man rörs till tårar när man ser deras misär.

Det som kommer till uttryck är i hög grad en social positionering snarare än en vilja att göra gott. Kopplat till att höra till den väluppfosttrade gruppen hör bonusen

När det gäller verkligt viktiga frågor som att tillstyrka invandring och gå balansgång på balkongräcken, duger det inte att lyssna av stämningen runt omkring. Då krävs integritet, eftertanke och rationalitet.

att slippa höra till den demoniserade gruppen. Social konformism är själva motorn i detta, vilket snarast bevisas än genmäles av påståenden att man inte skall ställa grupp mot grupp. De nutidsorienterade vet att man skall säga så och de vet vilken grupp de hör till och är stolta över det.

Den nutidsorienterade lär sig snabbt att han kan undvika de pinsamheter som uppstår om man debatterar med undermåliga argument genom att vägra debattera. Det är säkert det bästa sättet att skydda en obefogad känsla av överlägsenhet. Invandringsfrågan bedöms inte utifrån dess relevans för ens egen eller ens barns framtid i Sverige, utan ses som en profileringsfråga. Det blir som en hyllad film man ogillar eller en sågad film man hade roligt åt. Man kan justera sin retorik för att få en profil så att man klassas in i önskvärd grupp.

En paradox i det statsindividualistiska systemet i Sverige är att det blir så väldigt viktigt att inte visa prov på en individualism som bryter mot den konventionella åsikt man har som rättesnöre. Tillvaron skulle bli så mycket mer komplicerad om man började tänka själv istället för att fånga in mediebruset och lyssna av vad personer som man identifierar sig med har för åsikter. Problemet är att just för att nutidsorientering i en rad frågor kan vara en arbetsbesparande metod, så lockar den till missbruk i social anpassning. Men när det gäller verkligt viktiga frågor som att tillstyrka invandring och gå balansgång på balkongräcken, duger det inte att lyssna av stämningen runt omkring. Då krävs integritet, eftertanke och rationalitet.

Jan Tullberg
debatt@nyatider.nu

Jan Tullberg är docent i företags ekonomi efter examen från Handelshögskolan i Stockholm. Hans forskningsinriktning är företagsetik och fokuserar speciellt på reciprocitet, samarbete till ömsesidig fördel.

Tullberg har skrivit 22 vetenskapliga artiklar som publicerats i internationella vetenskapliga tidskrifter. Har jobbat vid multinationellt oljebolag i Texas.

Hans bok *Läsningen – en analys av svensk invandringspolitik* kom 2014 och har sålt i 3000 exemplar.